

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10988/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АИК Бачка Топола АД, сада АИК Бачка Топола ДОО из Бачке Паланке, чији је пуномоћник Анђелка Шакић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ахмет Хоџић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 380/21 од 11.01.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 380/21 од 11.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 380/21 од 11.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П 23/19 од 25.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, утврђено је да поклон који је ББ учинио АА предајући му без накнаде 6 грла говеда идентификационих бројева: РС7106432245, РС7135179366, РС7175759766, РС7146556413, РС7195063928 и РС7185721737 не производи правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење новчаног потраживања тужиоца према ББ. Ставом трећим изреке, тужени је дужан да призна и трпи да тужилац своје новчано потраживање према ББ у износу од 280.435,48 динара по основу главног дуга са законском затезном каматом од 18.01.2013. године до коначне исплате и делом ненаплаћених трошкова парничног поступка у износу од 3.111,00 динара са законском затезном каматом од 16.04.2014. године до коначне исплате по правноснажној и извршној пресуди Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бечеју П 5462/13 од 29.08.2013. године наплати предајом тужиоцу 6 грла говеда идентификационих бројева: РС7106432245, РС7135179366, РС7175759766, РС7146556413, РС7195063928, РС7185721737 – до износа потребног за намирење новчаног потраживања тужиоца према ББ. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу

од 173.025,00 динара, а у случају доцње заједно са законском затезном каматом рачунајући од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 380/21 од 11.01.2024. године, ставом првим изреке, жалба је делимично усвојена, делимино одбијена, па је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима парничног поступка делимично преиначена, тако што се досуђени износ на име трошкова парничног поступка снижава са износа од 173.025,00 динара на износ од 78.800,00 динара, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Врховни суд налази да у овом случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), будући да из навода ревизије не произилази да постоји потреба разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права. У конкретном случају се ради о парници ради побијања дужникових правних радњи, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева тужиоца засноване су на примени одговарајућих одредби материјалног права из члана 280, члана 281. и члана 283. Закона о облигационим односима и у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Поред тога, тужени уз ревизију није доставио пресуде из којих би произилазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. ЗПП. Осим тога, разлози ревизије се делом односе и на погрешну примену процесних правила што није разлога за изјављивање посебне ревизије. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.). Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради побијања дужникових правних радњи поднета је 28.01.2019. године. Вредност предмета спора је 283.546,48 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи наненовчано и новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**